1. А коли постановлено, щоб відплинули ми до Італії, то віддано Павла та ще деяких інших ув'язнених сотникові, Юлієві на ім'я, з полку Августа.

2. І посідали ми на корабля адрамітського, що пливсти мав біля місць азійських, та й відчалили. Із нами був Арістарх македонець із Солуня.

3. А другого дня ми пристали в Сидоні. До Павла ж Юлій ставивсь по-людському, і дозволив до друзів піти, та їхньої опіки зазнати.

4. А вирушивши звідти, припливли ми до Кіпру, бо вітри супротивні були.

5. Коли ж переплинули море, що біля Кілікії й Памфілії, то ми прибули до Лікійської Міри.

6. І там сотник знайшов корабля олександрійського, що плинув в Італію, і всадив нас на нього.

7. І днів багато помалу пливли ми, і насилу насупроти Кніду приплинули, а що вітер нас не допускав, попливли ми додолу на Кріт при Салмоні.

8. І коли ми насилу минули його, то припливли до одного місця, що зветься Доброю Пристанню, недалеко якого знаходиться місто Ласея.

9. А як часу минуло багато, і була вже плавба небезпечна, бо минув уже й піст, то зачав Павло радити,

10. говорячи їм: О мужі! Я бачу, що буде плавба з перешкодами та з великим ущербком не

лиш для вантажу й корабля, але й для наших душ.

11. Та сотник довіряв більше стерничому та власникові корабля, ніж тому, що Павло говорив.

12. А що пристань була на зимівлю невигідна, то більшість давала пораду відплинути звідти, щоб, як можна, дістатись до Фініка, і перезимувати в пристані крітській, неприступній західнім вітрам із півдня та з півночі.

13. А як вітер південний повіяв, то подумали, що бажання вони досягли, тому витягли кітви й попливли покрай Кріту.

14. Але незабаром ударив на них рвачкий вітер, що зветься евроклідон.

15. А коли корабель був підхоплений, і не міг противитись вітрові, то йому віддались ми й понеслися.

16. І наїхали ми на один острівець, що Клавдою зветься, і човна насилу затримати змогли.

17. Коли ж його витягли, то засобів допомічних добирали й корабля підв'язали. А боявшись, щоб не впасти на Сірт, поспускали вітрила, і носилися так.

18. А коли зачала буря міцно нас кидати, то другого дня стали ми розвантажуватись,

19. а третього дня корабельне знаряддя ми повикидали власноруч.

20. А коли довгі дні не з'являлось ні сонце, ні зорі, і буря чимала на нас напирала, то останню надію ми втратили, щоб нам урятуватись...

21. А як довго не їли вони, то Павло став тоді серед них і промовив: О мужі, тож треба було мене слухатися та не відпливати від Кріту, і обминули б були ці терпіння та шкоди.

22. А тепер вас благаю триматись на дусі, бо ні одна душа з вас не згине, окрім корабля.

23. Бо ночі цієї з'явився мені Ангол Бога, Якому належу й Якому служу,

24. та і прорік: Не бійся, Павле, бо треба тобі перед кесарем стати, і ось Бог дарував тобі всіх, хто з тобою пливе.

25. Тому то тримайтесь на дусі, о мужі, бо я вірую Богові, що станеться так, як було мені сказано.

26. І ми мусимо наткнутись на острів якійсь.

27. А коли надійшла чотирнадцята ніч, і ми носились по Адріятицькому морю, то десь коло півночі стали домислюватись моряки, що наближуються до якоїсь землі.

28. І, запустивши оливницю, двадцять сяжнів знайшли. А від'їхавши трохи, запустити оливницю знову, і знайшли сяжнів п'ятнадцять.

29. І боявшись, щоб не натрапити нам на скелясті місця, ми закинули чотири кітві з корми, і благали, щоб настав день.

30. А коли моряки намагались утекти з корабля, і човна спускали до моря, вдаючи, ніби кітви закинути з носа хочуть,

31. то сказав Павло сотникові й воякам: Як вони в кораблі не зостануться, то спастись ви не зможете!

32. Тоді вояки перерізали мотузи в човна, і дали йому впасти.

33. А коли розвиднятися стало, то благав Павло всіх, щоб поживу прийняти, і казав: Чотирнадцятий день ось сьогодні без їжі ви перебуваєте, очікуючи та нічого не ївши.

34. Тому то благаю вас їжу прийняти, бо це на рятунок вам буде, бо жадному з вас не спаде з голови й волосина!

35. А промовивши це, узяв хліб та подякував Богові перед усіма, і, поламавши, став їсти.

36. Тоді всі піднеслись на дусі, і, стали поживу приймати.

37. А всіх душ нас було в кораблі двісті сімдесят шість.

38. І як наїлись вони, то стали полегшувати корабля, викидаючи збіжжя до моря.

39. А коли настав день, то вони не могли розпізнати землі, одначе затоку якусь там угледіли, що берега плаского мала, до якого й вирішили, як можна, приплисти з кораблем.

40. Підняли тоді кітви, і повкидали до моря, і порозв'язували поворозки в стерна, і вітрило мале за вітром поставили, та й покерували до берега.

41. Та ось ми натрапили на місце, що мало з обох сторін море, і корабель опинивсь на мілкому: ніс загруз й позоставсь нерухомий, а корма розбивалася силою хвиль...

42. Вояки ж були змовилися повбивати в'язнів, щоб котрийсь не поплив і не втік.

43. Але сотник хотів урятувати Павла, і заборонив їхній намір, і звелів усім тим, хто пливати вміє, щоб скакали та перші на берег виходили,

44. а інші хто на дошках, а хто на чімбудь з корабля. І таким чином сталось, що всі врятувались на землю!